

Sygn. akt II UK 236/08

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z wniosku A. H.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o ubezpieczenie społeczne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 26 listopada 2008 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 2 kwietnia 2008 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie A. H. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B. o ubezpieczenie społeczne wyrokiem z 2 kwietnia 2008 r. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego z 24 kwietnia 2007 r. i oddalił odwołanie wnioskodawcy.

W skardze kasacyjnej pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania bowiem niewłaściwie i błędnie zastosowano w sprawie art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz rażąco Sąd drugiej instancji naruszył art. 6 k.c. i art. 232 zdanie 1 k.p.c. oraz art. 234 k.p.c. „i tym samym wyrok Sądu Apelacyjnego rażąco naruszył prawo”. Ponadto wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej ze względu na występowanie w

sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego rozkładu ciężaru dowodów w sprawach pomiędzy organem rentowym i ubezpieczonym.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej podniesiono, że jest ona oczywiście uzasadniona „tym, że Sąd Apelacyjny błędnie niewłaściwie stosując prawo materialne dokonał rażącego naruszenia prawa, które jest oczywistą niesprawiedliwością”. Występowanie w sprawie powołanego wyżej istotnego zagadnienia prawnego wnoszący skargę uzasadnił w następujący sposób: „Niewątpliwie decyzje wydawane przez organy rentowe powinny być wydane po przeprowadzeniu rzetelnego postępowania administracyjnego, a w przypadku odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego, zwłaszcza w przypadku zmiany sytuacji prawnej ubezpieczonego organ rentowy winien być obciążony ciężarem dowodu wykazując wszelkie przesłanki faktyczne i niezbite dowody przemawiającego za wydaną decyzją. Nie powinno się w postępowaniu sądowym ciężar dowodu przerzucać na ubezpieczonego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, względnie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeśli zachodzi nieważność postępowania lub jeśli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniesiona w sprawie skarga nie spełnia żadnej z tych przesłanek.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna (podobnie, jak uprzednio – kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej,

względnie potrzeby ujednoczenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Powołane przez skarżącego przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania można wyszczególnić w następujący sposób: 1) niewłaściwie i błędnie zastosowano w sprawie art. 13 pkt 4 ustawy z 13 października 1998 o systemie ubezpieczeń społecznych; 2) rażąco Sąd drugiej instancji naruszył art. 6 k.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c. oraz art. 234 k.p.c. i tym samym wyrok rażąco naruszył prawo; 3) w przedmiotowej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące rozkładu ciężaru dowodu pomiędzy organem rentowym i ubezpieczonym; 4) skarga jest oczywiście uzasadniona tym, że Sąd Apelacyjny błędnie, niewłaściwie stosując prawo materialne dokonał rażącego naruszenia prawa, które jest oczywistą niesprawiedliwością.

Zdaniem Sądu Najwyższego przesłanki wskazane w pkt 1 i 2 nie mieszczą się w katalogu przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania wskazanych enumeratywnie w art. 398⁹ § 1 k.p.c.. Co do przesłanki wskazanej w punkcie 3, należy stwierdzić, że nie spełnia wymagań zawartych w powołanym artykule, bowiem nie sformułowano tu we właściwy sposób zagadnienia prawnego. Powiedziano, że jest zagadnienie dotyczące rozkładu ciężaru dowodu pomiędzy organem rentowym i ubezpieczonym, lecz nie wskazano na czym to zagadnienie polega. Takiego wyjaśnienia nie ma również w uzasadnieniu skargi. Przedstawienie istotnego zagadnienia prawnego powinno polegać na przytoczeniu przez skarżącego argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych. Skarżący powinien odwołać się do konkretnych uregulowań prawnych i wykazać, że na tle tej regulacji pojawia się określony problem prawny.

Przesłanka wskazana w pkt 4 nie została dostatecznie uzasadniona, a Sąd Najwyższy nie widzi oczywistej zasadności skargi. Oparcie skargi kasacyjnej na przesłance wynikającej z art. 398⁹ § 1 pkt 4, to jest oczywistej zasadności skargi, jest możliwe tylko wówczas, gdy już na pierwszy rzut oka podstawy wskazane w skardze zasługują na uwzględnienie, to jest, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. (zob.

np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Zbiór Urzędowy Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych, 2004 nr 6, poz. 100).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ k.p.c.